

Buğu

Can Sertaç SaatçioĐlu

1

Atilla kendini İstanbul'un bir parçası olarak görüyordu. Deniz o kadar yavaş alçalıp yükseliyordu ki, İstanbul devasa bir gemi, kendisiyse mutlu bir tayfa gibiydi.

Mutlu ve çakırkeyif bir tayfa.

Elindeki termos kapağına sarılıp soğuktan kısılmış bedeni, yere sabitleyip denize salladığı ve suyun üzerinde küçük dalgacıklar oluşturan olta takımı, yanındaki boş balık kovası -genellikle boş olurdu zaten- ve kısık bakışlarıyla kendini çok şanslı ve mutlu hissediyordu.

Bu mutlulukta elindeki termos kapağında içilmek için sırasını bekleyen viski yudumlarının da payı büyüktü tabii.

Tüm neden bu değildi ama.

"Isıtıcı"sından bir yudum daha alırken Elif'in dolgun dudaklarını düşündü, nasıl oluyorsa hep ıslak olan dudaklarını.

Şirkette stajyer olarak başlamıştı iki ay önce. Aralarında en az on beş yıl olmasına rağmen (belki de tam da bu sebeple) daha iki hafta geçmeden Atilla'ya kocaman bakışlar atmaya başlamıştı, bu bakışlar sırasında dudaklarından birinin kenarı mutlaka çok küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyordu ve Atilla deli oluyordu bu küçük harekete. Kendisinden başka kimsenin de bunu fark ettiğini düşünmüyordu.

Hemen işe girişmişti, şirketteki diğer kurtlara kaptırmamak için neredeyse bütün enerjisini ona vermeye başlamıştı. Turuncu sakallı ve yakışıklı bir devdi Atilla, bu görünüşe ilaveten ve bu görünüşe rağmen esprili, güleç ve neşeli bir mizaca sahipti. Yani kadınlardan yana hiçbir sorun yaşamamıştı hayatı boyunca.

İçkisinden bir yudum daha alırken yüzü ciddileşti, bu kadınlar arasında en çok karısını sevmişti şüphesiz ama sekiz yıllık evlilik çok şeyi götürüyordu.

Bazen de bir şey getirmiyordu.

Çocukları olmuyordu. Altı defa tüp bebek tedavisi denemişlerdi; doktor her seferinde aynı gülümsemeye “Yılmayacağız Sude’cim, yola devam. Hadi bakalım...” demiş ve yan odada bekleyen başka bir çiftle görüşmeye gitmişti.

Her defasında.

Tüm birikimlerini tüp bebek merkezine aktarmamaları için bir yerde dur demek gerekiyordu ve bu “dur”u (sağ olsun) Sude söylemişti, dört ay önce bir sabah.

“Bitti” demişti; gözlerini hiç bu kadar ıslak görmemişti daha önce. “Devam etmek istemiyorum artık.”

O günden sonra da inanılmaz derecede anlayışlı olmaya başlamıştı ona karşı. Haftada bir hatta bazen iki akşam arkadaşlarıyla çıkmasına, bugünkü gibi bütün gün balığa çıkmasına sesini çıkarmamıştı. Hatta arkadaşlarıyla iki gün kampa bile gitmişti.

Bu durum güzeldi tabii, bu sabah da fark edilmeden termosunu viskiyle doldurabilmiş ve karısını öperek sorunsuz bir şekilde evden çıkabilmişti, bu çok iyiydi...

Küçük bir yudum daha aldı viskisinden, sudaki şişkin siyah poşete baktı. Poşet değildi hayır, şişmiş bir monta benziyordu.

Aynı anda da gözüne arkasında dümdüz bir iz bırakarak uçan martı ilişti.

Bu işte bir yanlışlık vardı, martılar uçarken arkalarında iz bırakmazdı! “Neler oluyor” diye söylendi kendi kendine. Daha iki kapak bile içmemişti oysaki.

Gökyüzünde tekrar martıyı aradı ve aniden, iz bırakmanın aslında uçak olduğunu, martı ile uçağın bir süre üst üste uçtukları için bu yanılsamanın oluştuğunu fark etti.

Güldü, yanılsama bile olsa gerçekleşme olasılığı baya-

ğı düşüktü böyle bir görüntünün, neşelenmişti. Ağzının kenarıyla hafifçe sırtırken yüzü dondu.

Sudaki siyah montta bir yanlılık vardı.

Hızlıca ve kendiliğinden Elif'e kaymaya başlayan beynini ve bakışlarını isteksizce suya indirdi.

Siyah mont...

Boş değildi. Ondan taşan ve denize gömülen morumsu yuvarlaklık fazlasıyla insan kafasına benziyordu ve oltasına doğru korkunç bir yavaşlıkla ilerliyordu.

Sanırım polisi aramalıyım, diye düşünürken termos kapığında kalan viskiyi tek dikişte bitirdi.

2

Dev ağacın dibinde, elinde kutusuyla duruyordu.

Köy karşısındaydı, her zamankinden daha buğuluydu. Büyük bir sis gibiydi.

Ağırdı. Çok ağır, su gibi.

Derken ayakları bir anda yerden kesildi, yüzdüğünü anladığı anda nefesi kesildi, panik her yanını sardı.

Can havliyle yukarı doğru yüzmeye çalıştı ama sonsuz mavilikten başka ne vardı ki yukarıda? Kaldı ki yukarı, gerçekten yukarı mıydı? Daha derine batıyor olmasındı?

Kararsızca süzölmeye başladı köyün üzerinde. Dev ağacı, kırları, köyü ve kendi kerpiç evini görüyordu yukarıdan.

“Anne” diye seslenmeye çalıştı ama sesi tabii ki çıkmıyordu. Buğu ağzına, burnuna, ciğerlerine doluyordu.

Boğuluyordu, gözlerini kapattı.

“Anne!”

Sonra bir müzik işitti, küçük kelebekler hâlinde uçuyordu etrafında.

Yeniden nefes alabildiğini fark etti, gözlerini açtı.

Aşağı süzölüyordu, ağaca doğru.

Annesi ağacın altında, atın üstündeydi, kollarını ona

kaldırmıştı. Yanında bir adam bekliyordu. Takım elbiseli, büyük bir adam.

Kimdi ki o?

Annesi onu yakaladı ve adama uzattı.

“Anne, hayır!”

Annesi atıyla uzaklaşmaya başladı, melodi arttı.

Bach’ın 4 no’lu klavsen sonatı yatak odasının duvarlarını kırbaçlarken uyandı Başkomiser Zeki. İlk düşüncesi, *İyi ki uyandım*, ikincisi, *Telefonun sesi çok açık*, oldu.

Gözlerini kırpıştırarak tavana baktı bir süre.

Sonra telefona uzandı, pazar günü sabahın köründe genç yardımcısı Kerim’den başka kim olabilirdi ki?

“Efendim?”

“Amirim, uyandırdım, kusura bakmayın ama Üsküdar sahildeyiz, denizde bir ceset bulundu. Ensesinde bir kurşun deliği olduğu için de bize kaldı iş, Müdür Bey size haber vermeme söyledi...”

“Anladım Kerim, anladım, çıkıyorum on dakikaya. Olay Yeri İnceleme geldi mi?”

“Evet amirim, herkes burada.”

“Tanıkları falan sorgula bu arada sen.”

“Tamam amirim.”

Zeki’nin evi Kızıltoprak semtindeydi, Avrupa yakasındaki işyerine gidip gelmesi zor olmasına rağmen bu baba yadigârı, iki odalı küçük evi bırakmak içinden gelmemişti. Evli olduğu ve ailesiyle Beşiktaş’ta oturdukları dönemde, kiraya dahi vermemişti. Boşandıktan sonraysa koltuğunun altında yetmişlik rakı şişesiyle bu eve gelmiş, on iki yıldır da ne rakı şişesi, ne Zeki evden ayrılmıştı.

Yan dönerek sol koluyla kendini itti ve oturdu, yataktan aniden kalkmanın, sorunlu beli için ne feci sonuçlar doğurduğunu deneyimlerinden biliyordu.

Terliklerini giydi, odadan çıkacakken durup pencereden baktı.

Rüyası aklına geldi. Pencereyi açtı, dikkatle baktı.

Nem soluğunu tıkayınca hemen kapatarak yavaş adımlarla banyoya yollandı.

Aynanın karşısında zaman geçirmeyi severdi Zeki. Oldu olası bıyıklarıyla, saçlarıyla, cildiyle ilgilenmeye meraklıydı.

Meraklı olmaktan ziyade, yapması gerekiyordu bunları ama Üsküdar sahiline vuran ceset yüzünden rutin bakımlarını bugün gerektiği gibi yapamayacaktı, yüzünü buruşturdu.

Hızlıca tıraş oldu, üç farklı kremle yüzünü kremledi, saçlarını taradı. Kendine son bir bakış attıktan ve sonuçtan eh işte memnun kaldıktan sonra tekrar yatak odasına geçti.

Bir diğer mecburiyeti de iyi giyinmekti Zeki'nin.

Kafasında hızlıca bir kombinasyon yaparak dolapları, çekmeceleri, kapakları açtı, kapattı.

On beş dakika sonra işini bitirmiş, boy aynasının önünde memnuniyetle kendini inceliyordu: Gök mavisi, ince çizgili ceket, jilet gibi ütülü siyah pantolonu, mavi gömleği, turuncu saten kravatı ve mendiliyle orta yaşlı, bıyıklı ve yakışıklı bir adam.

Arabasını sahile yakın, diğerlerine göre daha küçük ve daha kuru bir ağacın altına park edip inerken olay yerine çoktan yerleştikleri belli olan tanıdık ekiplerin, ne yaptığını bilen hareketleri arasında yardımcısının geriye taralı gür saçlarını aradı.

Denizden gelen esinti güzeldi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, tekrar açtığı anda Kerim'i gördü; kendisinden daha uzun, daha yapılı ve sakallı bir adamla konuşuyordu.

Onlara yaklaşımadan önce birkaç saniye, İstanbul silüetinin üzerine yerleşen pusu izledi. Gri-turuncu karışımı bu görüntüde masalsı bir şeyler vardı ama masalın iyi mi, kötü mü olduğunu anlamak zordu.

Derken Kerim, sanki Zeki ona seslenmiş gibi aniden dönerek -seslenmiş miydi yoksa?- başkomisere yaklaşmaya başladı.

“Günaydın amirim.”

“Günaydın, nedir durum?”

“Suda kaldığı için bozulma var. Otopsi yapmadan net bir şey söylemenin zor olduğunu söylüyorlar ama ilk izlenimlerine göre otuz ile kırk yaşları arasında erkek. Şu an parmak izi almaya çabalıyorlar ama pek umutlu değiller.”

“Cep telefonu bulunabildi mi?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

Tahmin ettiği hâlde yine de sordu.

“Kim bulmuş?”

Kerim eliyle sakallı adamı işaret etti. “Atilla Yakın. Balık tutuyormuş, derken oltasının misinasına yaklaşan siyah, poşet gibi bir nesne fark etmiş. Biraz daha yaklaşıncaya mont olduğunu anlamış.”

İriyarı bir Viking’e benzeyen adama doğru ilerlerken “Bir konuşalım bakalım” dedi Zeki. Beş kişinin elli metre kadar ileride, yerdeki nesnenin üzerinde hummalı bir çalışma yaptıklarını fark etmişti ama cesedi görmek için pek de acelesi yoktu.

Yaklaştıkça hatları belirginleşen adamı inceledi, tavırları olaydan çok etkilenmiş gibi değildi, olsa olsa biraz heyecanlanmıştı.

“Merhaba, ben Cinayet Büro’dan Başkomiser Zeki. Birkaç sorum olacaktı. Gerçi Komiser Kerim Bey’le ayrıntılı konuştunuz ama bir iki konu var bizzat sizden duymak istediğim, sorun olmayacaksa.”

Adam heyecanla atıldı. “Estağfurullah amirim ne demek, seve seve.”

“Sık gelir misiniz buraya?”

“Daha önce Galata Köprüsü’ne takılıyordum ama orada hem balık tutamıyor hem de kendimi denize uzak hissediyordum. Bir arkadaşın tavsiyesiyle Üsküdar’a geldim. Buranın en güzel yanı muhteşem İstanbul manzarası, tam kartpostallık. Ayrıca Galata Köprüsü kadar kalabalık da değil.”

“Bugün saat kaçta geldiniz?”

“Erken gelirim genelde amirim. Bugün de, saat...” Biraz düşündü, “Altı çeyrek, altı buçuk gibi buradaydım. Hava daha aydınlanmamıştı yani.”

“Nesneyi ilk ne zaman fark ettiniz?”

“Saat yedi buçuk civarı.” Parmaklarını turuncu sakallarının arasında gezdirdi. “Önce poşet, sonra da mont zannettim.” Güldü, “Montmuş zaten ama boş değilmiş, içinde insan varmış. Önce boş zannetmişim.”

“Fark etmenizle Emniyeti aramanız arasında ne kadar süre geçmiştir?”

“On beş yirmi dakika diyelim.”

“Anlaşıldı. Peki, cesedin sudaki hareketliliği konusunda ne söyleyebilirsiniz? Sürükleniyor muydu, sabit miydi?”

Adam parmaklarını sakallarının arasına daldırdı ve şehla gözlerini denize çevirerek düşünüyor pozisyonu takındı. “Tam karşıdan, çok yavaş geliyordu başkomiserim” dedi, elini düzleştirip denize doğru uzatarak.

Sıkıntıyla ince trençkotuna sarıldı Zeki, yağmur sinir bozucu küçüklükte damlacıklar hâlinde yanaklarına çarpmaya başlamıştı. Adamın baygın gözlerinde, kırmızı yanaklarına ve yüzüne vuran nefese yerleşmiş alkolü çoktan fark etmişti; bu puslu soğukta bir tek de kendisi atsa hiç fena olmazdı aslında.

“Onun bir insan olduğunu anladığınızda ne yaptınız?”

“Çok etkilendim başkomiserim, üzüldüm.”

Mesleğe ilk başladığı zamanlarda insanlar daha çok etkileniyordu bu olaylardan. Günümüzdeyse, tıpkı bu adam gibi, monoton hayatlarına heyecan katacak bir olayla karşılaşmış olmaktan dolayı neşeli bir heyecan duyuyorlardı âdeta.

“Onu sormadım Atilla Bey, ilk tepkiniz ne oldu? Hemen haber mi verdiniz, yoksa bir süre gözlemlediniz mi?”

“Çok özür dilerim, yanlış anladım. Takdir edersiniz ki hâlâ olayın şokundayım. Şimdi şöyle, şişmiş, poşet gibi bir şey fark ettim. O sırada termosumun kapağına çay doldur-

muş içiyor, denizi seyrediyordum. Biliyorsunuz deniz çok kirlendi amirim, balıktan başka her şey takılıyor oltamıza. Bu gözler neler gördü bir bilseniz! Prezervatiften klozet kapağına kadar. Hatta bir defasında inanmazsınız...”

“Sadede gelseniz.”

“Tamam. Yani işte bunu da öyle bir şeyler sandım. Baktım iyice yaklaşıyor, oltaya takılacağından korktum.”

“Herhangi bir şekilde temas ettiniz mi nesneye?”

“Asla! Ayağa kalktım, oltamı sabitlediğim yerden alırken bir de baktım ki siyah bir mont. Oltamı yavaşça çekerken de onun uzuvlarını falan... şey işte yani... insan olduğunu fark ettim...”

“O süreçte, bulunduğunuz kıyıya yaklaşılmaya devam ediyordu, değil mi?”

“Aynen öyle ama çok yavaştı.”

“Pozisyonu nasıldı?”

“Yüzüstü pozisyondaydı başkomiserim. Oltamı hızla topladım, yakında balık tutan iki kişi daha vardı, onları da çağırdım, iyice emin olduktan sonra yüz elli beşi aradım.”

Adam teşekkür bekler bir ifadeyle karşısında dururken Zeki bir dakika kadar denize baktı, sonra beklediğini adama verdi.

“Duyarlı tavrınızdan dolayı teşkilatımız adına size teşekkür ediyorum Atilla Bey” dedi. “Üzülerek, bir süre daha zamanınızı alacağımızı söylemek zorundayım, savcı beyi beklememiz gerekiyor, yazılı ifadenizin de alınması lazım.”

Atilla gülümseyerek, “Ne demek başkomiserim” dedi.

İntikal eden ilk ekip, cesedin karaya çıkarıldığı sahil kısmını bantlarla çevirerek olay yeri hâline getirmişti. Başkomiser Zeki, o yöne doğru yürürken, “Üzerinde bir şey buldular mı?” diye sordu.

“Maalesef amirim, hiçbir şey çıkmadı üzerinden. Hâlâ ayrıntılı olarak araştırıyorlar maktulü...”

Zeki aniden durdu, kısık gözlerle Kerim’e baktı. “Olay

Yeri İnceleme, olay yerini ‘inceler’ Kerim, araştırmaz. Maktulü biz araştıracağız. Farkı biliyorsun değil mi?”

Kerim, yüzünden bir tebessüm geçerken, “Tabii amirim, dalgınlıkla çıktı ağızımdan” dedi.

Zeki, yardımcısına ters ters bakarak yürümeye devam etti. Zeki’nin Türkçe hassasiyetini gayet iyi biliyordu ve arada sırada onu kızdırmak için böyle yaptığından fena hâlde şüpheleniyordu...

Adli Tıp ekibi, beyaz giysiler içinde, yavaş ama kararlı hareketlerle ceset üzerinde çalışıyordu. Zeki ve Kerim oraya ulaştığında ölü bedeni yan çevirmiş, arkasını muayene ediyorlardı. Atilla’nın sözünü ettiği siyah mont çıkarılıp beyaz bir örtünün üzerine konmuştu, kuruması bekleniyordu. Pantolonu ve gömleği ise hâlâ üzerindeydi.

Çıplak ayaklar hemen dikkatini çekti Zeki’nin.

“Siz sormadan söyleyeyim” dedi, elleriyle maktulün sağ kolunu tutmakta olan genç ve Zeki’ye göre son derece başarılı Adli Tabip Nihat. “Ayakkabıları yoktu bulduğumuzda.”

Zeki gözlerini kısıp kafasını iki kere sallayarak selamladı genç tabibi.

“Ayaklarını sıvayan bu madde ne? Islak çimentoya benziyor.”

“Evet, benziyor ama analiz etmeden net bir şey söyleyemeyiz başkomiserim.”

Kerim zor işitilen bir sesle, “Ayakkabılarını çıkarıp kendini köprüden atmış diyeceğim ama ensesindeki kurşun deliği işi bozuyor” dedi.

Kerim’inki sanki soruymuşçasına yanıtlamaya girişti Zeki.

“Kendini yüksekte atmak suretiyle intihar eylemine kalkışanlarda, atlamadan önce ayakkabılarını çıkarıp düzgünce bir kenara bırakmak sık görülen bir harekettir, ancak senin de dediğin gibi, olayımızda kurşun deliği intihar olasılığını ortadan kaldırıyor.”

Maktulün ayaklarını gösterdi. “Ayrıca şu madde de

işi bozuyor. Analiz sonuçları gelsin bakalım, ona göre bir değerlendirme yaparız.

Tekrar Nihat'a döndü. "Ölüm zamanı konusunda bir şey söyleyebiliyor muyuz Nihat?"

"Ölüm sebebi muhtemelen ateşli silahla vurulma, ancak kesin yanıtı sadece otopsi verebilir. Akciğerlerdeki sıvı amfizemi bulgularına göre ölüm nedeninin boğulma olduğu sonucuna da ulaşılabilir ama bu olasılık oldukça zayıf görünüyor." Elini maktulün yüzüne doğru uzattı, "Ağız çevresinde mantar köpüğü diye tabir ettiğimiz ve boğulma neticesinde oluşan köpük de yok. Bu durumda ölüm sebebine yüksek olasılıkla ateşli silahla vurulma diyebiliriz başkomiserim."

Zeki, genç tabibin Türkçe'yi özenli kullandığını ve ayrıca son derece saygılı ve kibar bir genç olduğunu düşünüyordu.

"Peki, suda geçirdiği süre hakkında bir tahminde bulunabilir misin?"

"Az önce iyi bir parmak izi almayı başarabildiğimize göre yoğun çürüme yok, postmortem sıyrık ve ekimozlara, el ve ayak derilerinin durumuna göre diyebilirim ki uzun zamandır suda değilmiş."

"Süre verebilir misin?"

Eldivenli sağ eliyle yanında duran kutudan bir mendil çekerek muayene gözlüklerini silerken, "Otopsi yapmadan kesin konuşamam ama deneyimlerime göre en fazla bir hafta" diye yanıtladı tabip.

Dönüş yolunda yağmur bastırmıştı, Zeki ile Kerim İstanbul trafiğinin pazar sakinliğinde ağır ağır yol alıyorlardı. Başkomiser bir yandan sileceklerin arasında bir o yana bir bu yana doğru eriyen, sonra tekrar bir araya gelen dünyayı izliyor; diğer yandan maktulün, öldüğüne hayret eder vaziyette açılmış gözlerini düşünüyordu. Parmak izlerinin alınabilmiş olması iyiydi ama sistemde kayıtlı değilse kısa vadede bir anlam ifade etmeyebilirdi.

"Nikâha gelmeyeceksiniz, değil mi amirim?"